

Körlevél Numero 2 - Novemberi rohanás

Mindennek megszabott ideje van,
megvan az ideje minden dolognak az ég alatt.
Prédikátor 3;1

Azt hittük, hogy a Großeltern-Enkel-Freizeit után lesz egy kis időnk kipihipenni a sok fáradozást, de hétfőn már iskolába kellett mennünk. A következő héten minden reggel autóba ültünk és bementünk Bad Liebenzellbe, hogy az ITA (Nemzetközi Teológiai Akadémián) tanuljunk hermeneutikát. Kaptunk egy füzetnyi fénymásolatot, vittünk magunkkal egy füzetet, két Bibliát, egy anyanyelvűt és egy németet meg persze tolltartót. Először nagyon nehéz volt, mert Edgar Lutz, a tanár, nagyon gyorsan beszél. De amint ráhangolódtunk, meg tudtuk érteni, mert a gyorsasága ellenére nagyon tisztán mondja a szavakat. Nem volt minden tiszta, néha elvesztem, de sokkal többet megértettem, mint előtte képzeltem. Önmagában az is furcsa volt, hogy újra iskolapadban ülök, hiszen szeptember óta a testvéreim, a barátaim ezt csinálják, csak én nem... Nagyon élveztük Mélanieval, hogy arról tanulhatunk, ami segít jobban megérteni a Bibliát. Sajnáltuk is, hogy Sebastian nem tudja követni az eseményeket, de amennyire tudtunk, segítettünk neki. Néha olyan volt, mint egy magyar óra, csak éppenséggel a metaforákat és a allegóriákat egy bibliai szövegben kellett keresnünk. Aztán Ede egyszer csak elkezdett egy rövid prédikációt az aktuális részről, majd elmagyarázta, hol lehetne elrontani, vagy hogy mit melyik kommentárban vagy lexikonban találunk meg (természetesen ez már az igazi tanulóknak szólt). Szóval egy igen nehéz, fárasztó hetünk volt, de nagyon sokat épültünk általa. Ráadásul kiderült, hogy a németek sem mindig tudják a német nyelvtant.

Pénteken Unterreichenbachban, a szomszéd városkában, a tini csapatnak volt virrasztása, így Allan és én játékokkal készültünk a gyerekeknek. Egy rövid köszöntés után el is kezdtünk játszani mindenféle csapatjátékot, míg a konyhában a gyerekek egy kisebb csapata elkészítette a pizzát, amit vacsorára meg is ettünk. Ezután a gyerekek megnéztek Max Lucado-tól egy keresztyén filmet, amit egy kis áhítat követett. Ezek után mindenki pizsamát húzott és még játszhattak egy kicsit: táncoltak, beszélgettek, fociztak, míg eljött a lefekvés ideje. Két szobában fiúk és lányok hálózsákba bújtak, elmondták az esti imát, "Jó éjszakát" kívántak egymásnak, de persze ez még nem jelentette a nap végét. Hiszen valamit még biztosan a másik teremben felejtettek, valamiről még beszélni kellett, még a fogmosás nem volt meg, vagy csak pipilni kell, szóval további másfél óráig elég nagy volt a mozgolódás a teremben. A reggel is zajosan indult, hiszen 6-kor a templomban már harangoztak, így mi is felébredtünk a gyülekezetteremben és a gyerekek már nem tudtak visszaaludni. Reggeli után a szavak nélküli könyvet ismerhették meg a gyerekek, majd kis csoportokban közösen imádkoztunk és páran még a megtérők imáját is elmondták.

Novemberben megtartottuk az ifis karácsonyt is, mivel sokan a csapatból nem lesznek itt decemberben. Vicces volt novemberben mézeskalácsozni és előadni a karácsonyi történetet, de jól szórakoztunk. Habár Allan és Sebastian csalódott egy kicsit, mert karácsonyi buli alatt ők igazi bulit értettek, nem egy nyugodt kis karácsonyi összejövetelt.

A sok feladat után egy szabadabb hetet is kaptunk, mivel hogy Sebastiannak egy szemináriumot kellett bepótolnia, így nem volt otthon. Viszont így sem unatkoztunk, mert szerveztünk magunknak programokat esténként. Így Sütöttünk wafflet, kipróbáltuk a liebenzelli termálfürdőt, de egy Adonia koncertre is elmentünk. Az Adonia szervezet kórusai bibliai történeteket visznek színpadra musical formában. Majdnem 80 gyerek állt a színpadon és gyönyörű hangon énekelt az Úrnak. Mi a Péter életéről szóló darabjukat láttuk és olyan hatásos volt, hogy a keresztre feszítésnél szinte mindenki sírt.

Ezen a héten volt még a munkatársi kirándulás is, amikor az összes monbachtali munkatárs beült egy buszba, de csak a szervezők tudták, hogy hova megyünk. Már a buszban is voltak játékok, például biztonsági tájékoztatás gumikacsával, kvíz és egy kisebb áhítat. Végül megérkeztünk egy aranyos kis helyre, ahol elkezdődött az igazi móka. Először sorba álltunk aszerint, hogy ki mennyi ideje van Monbachtalban, 42 évtől pár hónapig. Persze ez ahhoz kellett, hogy jól összekeverjék a csapatokat a sorversenyhez.

Három csapatra lettünk felosztva. Az első csapat ment segway-ezni, ez egy különös szerkezet, amin csak előre vagy hátra kell helyezni a testsúlyt, hogy irányítsuk. Nem egyszerű, mert alpból mást diktálna az agyunk, de ha ráérez az ember megy, mint a karika csapás. A második csapat a foci-biliárdot próbálhatta ki, ami a nevéből adódóan a foci és a biliárd keresztezése, ugyanis focilabdákat kell berugni a lyukakba egy óriási asztalon. A harmadik csapat pedig különböző feladatokban próbálta ki magát, mint például rönk halyítás, célbadobás tobozzal, rönk torony építés vagy hogy hány kalapács ütéssel tudsz egy szöveget teljesen beleverni a fába.

Ebédre egy helyi különlegességet próbálhattunk ki, fehérkolbász édes mustárral és pereccel. Ebéd után pedig egy kisebb túrát tettünk a hegyekben, gyönyörű volt a Feketeerdő. Mivel a németeknek mindenhol szükségük van kávéra és sütire, így egy kis házikóban kaptunk a vendéglátóinktól mi is süteményt és forró kávé. Vicces volt, ahogy az erdő közepére odavarázsoltak egy kis kávézót. Sötétedésre visszaballagtunk és egy páran bingóztunk míg elkészült a vacsora.

Jó volt látni, hogy mennyi munkatárs van, milyen különbözőek, de ugyanúgy ők is Jézusért égnek. A következő héten beköltöztünk Bad Liebenzellbe, ugyanis a Bibliaiskolában főztünk a tanulóknak. Mélanieval sokat készültünk és nagyon vártuk már, hogy milyen is lesz. Recepteket kerestünk, kiszámoltuk, hogy miből mennyi kell ilyen sok embernek főzve, s végül összeállt a terv magyar és francia finomságokkal kiegészülve. Nagyon vicces volt, mikor kiderült, hogy a madártejét Franciaországban nem csak ismerik, hanem ugyanúgy is készítik, mint nálunk, annak ellenére, hogy a köztes német területeken nem ismerik. Nagyon jól éreztük magunkat a konyhában, a fiúk is meglepően sokat segítettek sőt még a tanulókkal is tudtunk jókat beszélgetni. Hihetetlen módon Sebastian mindenhol talál valakit, aki beszél spanyolul és fordít neki. Így mikor az egyik délután bizonyosságot tettünk, az anyanyelvén szólhatott. A hét végén már kicsit bántuk is, hogy vissza kell mennünk Monbachtalba, de örültünk is, hiszen készültünk a következő hétre, mert akkor az órákra ülhattünk volna be.

Hétfőn még csapatépítés céljából Steffen kitett minket az erdőben. Kettesével, először bekötöttek szemmel, Walkie-talkievel, egy térképpel és egy iránytűvel indultunk. Először meg kellett találnunk egymást, miután levehettük a szemfedőket. Ez gyorsan ment, majd megkerestük az utat a térképen, az iránytűvel és haza ballagtunk. Nem volt könnyű, de megoldottuk és jót beszélgettünk a túra alatt. Beszélgetések során eldöntöttük, hogy mik a csapat számára a legfontosabb értékek. Így a kaptuk az alázatot, az egységet és a megbocsátás. Ezek példaként és célként állnak előttünk, hogy mikor valaki lát minket, akkor egy kis szeletet láthassák Isten munkájából.

Másnap 29-én reggel A Bibliaiskolába indultunk, mikor súlyos autóbalesetet szenvedtünk. Mindannyiunkat mentő vitt kórházba, Mélaniet eszméletlenül. Akkor és azóta is Isten folyamatosan megáld és őriz minket. Már mind kikerültünk a kórházból, a többiek csak könnyebben sérültek, így ők pár nap elteltével haza mehettek. Mélanie is csak vért veszített és a fejét jól beverte, de az orvosok semmi veszélyeset nem találtak. Nekem eltörött a keresztcsontom és a szegcsontom, kaptam két csavart a medencémbe, de már mankóval sétálok és engem is haza engedtek. Köszönöm az elmondott imákat, meghallgatásra találtak. (Részletesen leírom mi történt velünk egy külön körlevélben.) Isten megtartotta az életem, angyalokat adott mellém a helyszínen és a kórházban, lehetőséget a bizonyágtételre, a tanulásra és minden nap új erővel kelek fel, hogy elmondhassam:

„Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten! (Szela.)
De te, Uram, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem.”
Zsoltárok 3:3-4

Imakérések:

- Hála a Großeltern-Enkel-Freizeit-ért
- A szilveszteri szolgálatainkért
- Hála, hogy a főzésnél minden rendben ment
- A családjainkért különösen a karácsonyi időszakban
- Hála, hogy mind élünk és hogy ebben a helyzetben is támogatjuk egymást.

Kérlek, ha támogatni szeretnél, az utaláskor add meg a neved, hogy későbbiekben személyesen is megköszönhessem.

Banki kapcsolat (Forint):
Sándor Kincső
10103881-52364700-01004008

Bankverbindung (Euro):
Liebenzeller Mission gemeinnützige GmbH
Sparkasse Pforzheim Calw
BLZ 666 500 85; Konto-Nr. 33 00 234
IBAN: DE27 6665 0085 0003 3002 34
Spendencode: IMP 5337-2060